



Важећа политичка догма да је судбина Србије у ЕУ, до које се стиже преко тржишта, нема своју заснованост у аутентичној митологији. Она је резултат туђег културног обрасца који се заснива на туђој митологији. Међутим, у дубљим слојевима словенске митологије можемо пронаћи доказе да нам је предочена судбина заиста и записана.

Ако замислимо суђенице [\[1\]](#) које одређују будућност Србије, можемо претпоставити да је најстарија, у нападу зловоље, рекла – ампутација. Средња је врло кратко размишљала, затечена медицинском терминологијом, и обзнанила – имплантација. Најмлађој није преостало ништа друго него да тихо изусти – трансплантација.

Наравно, савремени човек не верује у судбину, осим ако му она није представљена посредством медија. А медији не користе реч судбина, њоме се служе само мање усавршени политичари, односно лидери који нису прошли одговарајуће курсеве политичке савршености, која се сада назива изузетност. [\[2\]](#) Уместо о судбини, медији говоре о добробити, иза које стоји матрица потрошње, а иза ње митологија изобиља и предодређености богатих и за метафизичке рајске просторе.

Оно што је ампутирано није више твоје



Припреме за ампутацију Косова и Метохије започете су још за владавине Османске империје, настављене за време комунизма и довршене у време глобализма. Историјска неумитност модерним речником названа је реалност. [\[3\]](#) И овде мање образовани политичари говоре о „точку историје“ и „коначном исцртавању мапа“, а они усавршенији о „правом смеру, мапама пута, Европи без граница“, мислећи при томе на исправан, тј. дозвољен правац и смер кретања у границама специјалне политичке мапе.

Без обзира на разлике у терминологији, воља прве суђенице се испуњава. Међутим, концепт туђинске митологије налаже не само прихватање зацртаног, већ и признање судбине у виду изјаве о мирењу са њом. Од пацијента се тражи да призна да ампутирана нога није његова, штавише да није никада ни била његова, а крунски доказ

ове очигледно неистините тврдње је тај да је неко други на ампутирану ногу навукао своју ампутирану ногавицу.

Узалуд оболели узвикује да још осећа своје прсте, да је у питању телесни идентитет који признаје и савремена наука, најбољи доктори узвраћају да су то само „паралелне институције“.

Када ти нешто имплантирају, мораш да се промениш

Припреме за имплантацију Грађанског законика, већ су увелико у току. [4] Ефекти претходне, спроведене у 19. веку, исцрпљени су трансформацијом породичне задруге у грађанску породицу. Њу су чинили мама, тата и њихова деца. Постиндустријско тржиште захтева иновирану породицу, јер ова из индустријског периода недовољно троши. Њу, пре свега, чини мама без тате и деце. Или тата са добрим аутом, али без маме и деце. Тата и мама, са псом, свакако без деце. Две тате или две маме, без деце. Ако већ неко инсистира, родитељи треба да буду раздвојени или истополни, а дете усвојено, откупљено од сурогат мајке или бар зачето вештачком оплодњом. Сексуална функција мора бити строго одвојена од репродуктивне. Исходи репродукције морају бити контролисани, као и ток еволуције, уосталом.

Они који већ имају децу не смеју их васпитавати применом физичке казне, већ само убеђивањем, без обзира на врсту казне и узраст детета. [5] Фрустрација жеља малог потрошача не сме ни на који начин бити доведена у питању. Да би постао ваљани члан тржишног колектива, држава, или корпорација свеједно, штитиће га и од маме и од тате још од малих ногу. Дете се не сме одупирати својим жељама, јер ће се сутра одупрети и рекламама или владајућој идеологији

[6]

, а то свакако смањује његову тржишну и сваку другу добробит.

Ипак, популациона политика глобализма далеко је од економске, и сваке друге логике, а много ближа Малтусовој фобији. Питање је да ли ће смањење броја потрошача надокнадити њихову куповну моћ и да ли ће невоспитано дете моћи у будућности да буде контролисано. У сваком случају, прва жртва биће, и већ јесу, друштва изобиља. [7]

Без трансплантације нема пријема



Свако време има своје жртве. Србија је у модерно доба и сама подизала паганске жртвенике, попут оне степенасте пирамиде на темељима Жрнова (Авала). Модерне форме жртвовања далеко су префињеније и укључују тржишне елементе уз поништавање традиционалних културних образаца. Све је обавијено велом псеудоморалности. Не тражи се ништа више од неколико органа, и то тек након смрти за коју се ионако не зна када ће и да ли ће уопште доћи.

Велом тајне обавијено је и тржиште органа. Међу детаљним годишњим статистичким извештајима Еуротранспланта нема ниједног податка о броју органа који су прешли из једне државе у другу, нити из које у коју. [\[8\]](#)

За учлањење неопходан је довољан број становника завешталаца, не зна се колики, али квота још није испуњена. Ипак, већ сада, чланска картица има огроман симболички значај и државним функционерима обезбеђује социјалну пропулзију ефикасније од партијске или неке друге чланске картице. Најмлађа суђеница није могла да нам пружи мање зло од овог.

Има ли демократије без слободе

Словенска митологија заснована је на слободи, не на нужности. Слободи човека, а не слободи тржишта. Право на слободу је старије од права на богатство. Да би неко био богат, други мора бити сиромашан. Ако се сиромашном одузме слобода, не преостаје му ништа осим личног достојанства, које је већ поништено моралним релативизмом или замењено моралним сурогатима.

Демократија је свакако део словенске митологије и заснована је на праву појединца да се супротстави судбини, групи или туђину узурпатору. [\[9\]](#) Због тога нам све у вези са државом и организацијом иде тако тешко и споро. И добро је што је тако. То нас је заштитило од многих процесирања светске историје. Због тога је прва суђеница била тако сурова. Знала је колико смо далеко од ЕУ.

[1] <http://slovenskमितologija.rs/index.html>

[2] Назив у претходној епохи био је морално-политичка подобност.

[3] Застарели термин је историјски материјализам, у смислу историјска нужност.

[4] <http://www.singipedia.com/content/1345-Pravni-transplanti-i-Srbijanski-gradanski-zakonik-i-z-1844>

[5] <http://www.politika.rs/rubrike/ostali-komentari/Biti-ili-ne-bit-dete.sr.html> У наведеном чланку заменица заштитника грађана реч „батињање“ (батинање) помиње три пута, а васпитање ниједном. Намера је да се физичко кажњавање изједначи са физичким злостављањем, а васпитна функција одузме родитељима. Тако далеко нису ишли ни комунисти.

[6] “Иза стола беше искрснуо лепушкаст деветогодишњи дечачић, мрка лица и претио му играчком-аутоматским пиштољем, док је његова сестрица, око две године млађа, понављала исти покрет држећи у руци комад дрвета. Обоје су имали на себи кратке плаве панталоне, сиве кошуље и црвене мараме: униформу Шпијуна. Винстон диже руке изнад главе, али са nelaгодним осећањем - толико је дечаково држање било зло - да у питању није само дечја игра.” Џорџ Орвел: 1984.

[7] „Карл Маркс је био у праву. У неком тренутку капитализам може да уништи себе. Не можете смањити кретање прихода од рада ка капиталу, без вишка капацитета и са недостатком агрегатне тражње. То је оно што се десило. Мислили смо да су тржишта радила, али она нису радила. Појединац може бити рационалан... Фирма, да би преживела и напредовала, може да снижава трошкове радне снаге све више и више, али трошкови радне снаге су туђи приход и потрошња. Зато је то аутодеструктиван процес.“ Нуријел Рубини, види на <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=26031>

[8] http://www.eurotransplant.org/cms/index.php?page=annual_reports

[9] И гостопримство, уосталом заједничко свим традиционалним друштвима, постојало је далеко пре мултикултурализма и има дубоке митолошке корене.